

Sabroe: Maa jeg sige, at det ærede Medlem indtager en noget anden og heldigvis bedre Stilling til dette Spørgsmaal end det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Martin Madsen Halsted), der, saa vidt jeg ved, er Højres Ordfører i denne Sag. Stillingen er den, at det ærede Medlem ligesom det andet ærede Medlem ikke er i Overensstemmelse med deres Meningsfæller ude omkring i Byraadene. Jeg kan saaledes for den Bys Vedkommende, i hvis Kommunalbestyrelse jeg har Sæde, oplyse, at der netop fra Højres Side stilles endnu skarpere og radikalere Krav end det, der har givet sig Udtryk i Købstadforeningens Repræsentantskabs Henvendelse til Rigsdagen.

Lange: Jeg bestrider ikke, at der kan være baade Højremænd, Venstremænd og Socialdemokrater, der i Fællesskab eller hver for sig kunne stille slige Krav, men at de stilles fra mit Partis Side en bloc, bestrider jeg, og jeg vil sige, at det er et Krav, som de Herrer maa være enige om ikke kan blive gennemført. Thi jeg ved ikke, hvad De mene om, at man skulde bebyrde Statskassen med yderligere 600 Kr. for hver Lærer foruden det, der kræves til Lærerne paa Landet. Jeg tror ikke, man har Ret til, hvilket Parti man end tilhører, at komme med et Krav, der efter min Formening vilde være uoverkommeligt for Statskassen.

Sabroe: Det er en ejendommelig Maade, hvorpaa Højres Repræsentanter arbejde for at yde Byerne Retfærdighed. Den Argumentation, som det ærede Medlem for Slagelse (Lange) anvender, kan kun betragtes som en Styrkelse af den Argumentation, der i Forvejen anvendes fra modsat Side for at gaa imod de Krav, som med Rette — jeg siger med Rette — stilles fra Købstadkommunerne, netop fordi de maa paatage sig Undervisningen af mange Tusinde Børn, hvis Forældre have ofret deres Ungdoms- og Manddomsaaer i Landbrugets Tjeneste, men som have maattet forlade denne, fordi man bød dem Sulteføde for det Arbejde, de ydede.

Lange: Paa Basis af den Slags Udtalelser, som det ærede Medlem nu frem-

kom med, skal jeg ikke fortsætte Diskussionen, thi det er ikke med den Slags Vaaben, man skal kæmpe, naar man søger at faa de Krav gennemførte, som man opstiller.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Først og fremmest har jeg den Pligt at takke det ærede Udvalg for dets velvillige Behandling af den foreliggende Sag. Jeg kan ganske tiltræde den Udtalelse, hvormed Betænkningen indledes, at: „den Velvillie mod Forslaget, der fra alle Sider i Tinget kom til Orde under første Behandling, har ogsaa præget Udvalgets Arbejde.“ Den foreliggende Betænkning med dens Ændringsforslag er et Vidnesbyrd om, at Udvalget baade har erkendt Nødvendigheden af, at der gennemføres en tidssvarende Lønreform for Skolens Arbejdere, og at Udvalget under sit Arbejde med det af mig fremsatte Forslag har ønsket at lette Sagens Gennemførelse videst muligt og hurtigst muligt. Udvalget har vist det ved gennemgaaende at holde sig nær til det foreliggende Forslag, baade hvad angaar dets Principper og dets Enkeltheder.

Udvalget eller et Flertal i Udvalget har stillet 17 Ændringsforslag derimellem enkelte af større Betydning, men deraf er der kun 1, der omdanner det af mig foreslaede Princip, vedrører et af Forslagets Kardinalpunkter. Jeg sigter hermed til Udvalgets Stilling overfor Grundlønnsens Forhøjelse for Lærer- og Lærerindeembeder paa Landet. Udvalget har været enigt med mig om, at vi ikke som ved Lønreformen af 1899 kunne lade Grundlønnen forblive uforandret, saa at Lønforbedringen alene skete ved Statstilskud, der falde som Alderstillæg. Der er mange Embeder, hvor Begyndelseslønnen er for ringe, uforsvarlig ringe, og i hvilke den yngre Lærer er stillet i altfor trange Kaar, før han endelig er naaet op paa den Anciennetet, hvor Alderstillægene faa nogen Betydning for ham. Jeg var derfor ved Forslagets Udarbejdelse klar over, at samtidig med, at vi forhøjede Statskassens Lønningstillæg, maatte vi denne Gang ogsaa forhøje Grundlønnen, og jeg foreslog derfor, at dette skulde ske overalt i Landkommunerne ved at lægge 25 pCt. til den